
Grigorij Grabovoj Petrovics

**Grigorij Grabovoj
Tanítása az Istenről**

Szerzői szeminárium, amelyet Grigorij Petrovics Grabovoj
2003. július 01-i napon tartott meg

Grigorij Petrovics Grabovoj

**Grigorij Grabovoj Tanítása az
Istenről**

Szerzői szeminárium, amelyet Grigorij Petrovics
Grabovoj 2003. július 01-i napon tartott meg

2016

Grabovoj G.P.

Grigorij Grabovoj Tanítása az Istenről. Serbia: Grigorii Grabovoi PR KONSALTING TECHNOLOGIES OF ETERNAL DEVELOPMENT., – 2016. – 38 p.

Minden jog fenntartva. A könyv egyetlen része sem másolható, semmilyen formában, a szerzői jogok tulajdonosának írásos engedélye nélkül.

GRIGORI GRABOVOI®

© Грабовой Г.П.,2003

© Grabovoj G.P.,2003

© G.P. Grabovoj., Magya

fordítás, 2015

ISBN

2003. július 01.

A mai napi szeminárium témája – Grigorij Grabovoj tanítása az Istenről. Figyelembe véve, hogy az adott anyag a teljes Tanítás struktúrális részét képezi, így például ha ezt Grigorij Grabovoj: „A megmentésről és a harmonikus fejlődésről” szóló Tanításához viszonyítjuk, akkor a jelen esetben az irányítás annak alapján megy végbe, hogy ismerjük az Isten cselekvésének mikéntjét, ismerjük például az Ő fundamentális szintjét az ember Tudatához képest, és ennek mentén jön létre az egységesebb irányítás, gyakorlatilag a norma alapú irányítás. Ezért „A megmentésről és a harmonikus fejlődésről” szóló Tanításban pl. a lehetséges globális katasztrófa elkerülését elsősorban pontosan úgy kezeljük, mint a megmentés egy aktusát, és általánosan szólva, pont ebből jutunk el az irányítás technológiájához.

Az Istenről való Tanításomban az Isten fogalmát elsősorban mint Személyiséget kezelem; az Isten Fizikai Teste cselekedeteinek megértését és annak a megértését, hogy milyen módon megy végbe pl. az Isten Testének kölcsönhatása – ez alatt a Fizikai, Információs Testet, és az Isten Lelkét értem – és a minden létezőt – ami megfelel pl. annak az emberi fogalomnak, mint például az Isten Szelleme; és annak a megértését, hogy mi felel meg mégis pontosan konkrétan az Isten fogalmának; miben áll a különbözőség; és az ember Tudatában az adott szintek hogyan viszik végbe gyakorlatilag a teljes realitás irányítását.

Azaz ebben az esetben azzal van dolgunk, hogy amennyiben ismerjük, hogy az Isten hogyan működik a világban, .. hogyan van kölcsönhatásban például a fizikai realitás elemeivel, akkor már ebből is megkaphatjuk az irányítás elvét, csak amiatt, mert van ismeretünk; azaz az ismeretek szinkronizálják a cselekedeteinket, és a pontos irányítás elérését elsősorban ennek az ismeretnek köszönhetjük. Habár az irányítás technológiájában pontosan az Istenről való tudáson keresztül használhatunk szintén konkrét módszertanokat, konkrét módszereket,

technológiákat, és ezért mindenekelőtt itt jelentőséget kell tulajdonítani az Isten fogalma fundamentális gondolatnak, az ember érzékelése szempontjából, valamint az Isten fogalmának, olyan szempontból, hogy egyáltalán hogyan fejlődik a körülöttünk levő Világ az Istenhez képest. És pontosan emiatt én most pontosan az Isten cselekvésének folyamatát tekinteném át. Azaz, amikor áttekintjük a cselekvési mechanizmusát, akkor pontosan az Ő felénk való megnyilvánulását tudjuk kifejezni.

És ezért, az adott esetben mindenekelőtt amit áttekintek, az az Isten fizikai teste, még hozzá azé az Egy Istené, aki mindent megteremtett; utána annak Szellemét; utána annak Lelkét és aztán ennek megnyilvánulását pl. olyan formában, ahogy az Isten megteremtette az embert; ennek megjelenési formája az is, hogy az Isten valamilyen, az ember fejlődését szolgáló konkrét hordozókat is hozott létre, például a Föld bolygót, vagy, az ember jövőbeni fejlődésének érdekében valamilyen más hordozókat, más égitesteket, civilizációkat, és így tovább. Azaz jelen esetben arról van szó, hogy az én "Tanítás Istenről" munkámban mindenekelőtt abból az önérzékelésből kell kiindulnunk, hogy mi személyesen hogyan fogjuk fel az Istent. Ezért nekünk az Istent pontosan úgy kell látunk, mint egy személyiséget, amely cselekszik, és ebből világossá válik, hogy amikor felmerül a problémáknak egy bizonyos szintje, mondjuk valamilyen betegség, akkor ez is ugyanaz a folyamat lesz, ahogy az Isten az élet, az egészség normája alapján ismereteket ad át – úgy tűnik - mintegy számított arra, hogy az ember ezeket a tudásokat használja is.. és egészségesse válik. Amennyiben az ember nem használta őket, annak valamilyen oka bizonyosan van, ugye?...az információ valamelyik területén. És ez az ok, ahogy lenni szokott, kölcsönös alapon alakul ki, azaz az Isten az információt elég gyorsan terjeszti el a Világmindenségben, és az jön létre, hogy Ő mégis szabad akaratot ad az embernek, Önmaga nem részletez. És ezzel kapcsolatban ennek a kölcsönösségnek a fogalma – egyszerűen az Isten cselekedete,

amely számít az ember fejlődésében, azaz hatással van az ember előrehaladására. Ezért a jelen esetben az Egy Isten Fizikai Teste abban nyilvánul meg, hogy az ember, megszületése után, mondjuk a gyerekkorában az Istent úgy fogja fel, mint egy, önmaga felé irányuló szemből jövő folyamatot; azaz az Isten számára olyan, mint aki például neki adja a Világot, megnyitja neki azt, ugye? ...az Isten nyitja meg számára a Világot. Az Isten nyitja meg a Világot elsőként. Felmerül a kérdés, hogy ki is nyitja meg a világot? Tehát akkor ki az, aki elsőként nyitja meg a Világot? A kérdés nagyon egyszerű, mondjuk egy iskolai végzettségű számára is, és világossá válik, hogy elsőként pontosan az Isten nyitja meg. És amennyiben az Isteni megnyitás pillanatában az ember; mintegy megérti, hogy mit kell neki tennie, akkor Ő megnyitja neki a világot; eközben, mondjuk, ha az ember valamennyi idő elteltével például nem tesz meg valamit, akkor kialakul valamiféle disszonancia, és kialakulnak valamilyen, mondjuk patológikus állapotok az egészség nem normája szempontjából. Ezért ebből az következik, hogy a gyógyulás első eleme....a gyakorlati gyógyulás - az Istenről, vagy annak cselekedetéről szóló információ tudása pontosan abban áll, hogy áttekintsük hogyan nyitja meg Ő nektek a világot az első alkalommal. És amikor eljutunk a Világ első megnyitásának fogalmához, akkor mindenekeelőtt azt látjuk, hogy hiszen Ő hozta létre a Lelket, és ebből következik, hogy a Lélek az, ami először észlelte a Világot. És amikor áttekintjük a Lelket, akkor felmerül egy fogalom, amely abból keletkezik, hogy pl. az ember csak egy egyszerű analógiája az ember fizikai testének - amikor egy ember fokozatosan nyitja ki a szemét, fokozatosan kezdi látni, amit a Világból érzékel, viszont a Világot szintén az Isten hozta létre, ugye? Az első tudást a látással észleli. Ezért mi csak mintegy közelítjük a fizikai test ezen cselekedetét az Isten megértésére, azaz a jelen esetben egyébként, én pont egy módszert adok ezzel arra, hogyan kell értelmezni az Isten cselekedetét. És ebből az következik, hogy az Isten által létrehozott Lélek ugyanígy, a Világot annak

valamely részétől kezdi érzékelni, és figyelembe véve, hogy amennyiben az ember kinyitja a szemét, és eleinte a hozzá legközelebb lévő dolgokat látja, akkor ebből az következik, hogy a Lélek a teremtéskor is a hozzá legközelebb állót látja, a Teremtő Istent, tehát az Istent látja a Lélek.

És amikor elkezditek analizálni, hogy hol látja a Lélek az Istent, tehát hogy akkor Ő hogyan is néz ki, ugye?.. Akkor az keletkezik, hogy az első, az első, amit a Lélek lát – az a saját úgymond személyiségének visszatükröződése, a külsejének, mert a Lélek a szervezetség első szintjén azt látja, általánosan szólva, hogy milyen módon, helyezkedik el az ő jövője az Isten értelmezésében. És amikor a Lélek ilyen módon mintha dialógusba lépne az Istennel, akkor születik meg a Tudat. Pontosán az Isten és a Lélek által megszülető Tudat. Tehát az keletkezik, hogy a Lélek létrehozásának elemét az adott helyzetben mindenekelőtt úgy kell értelmezni, eredetileg – mint a kölcsönhatás egy elemét – mert a Tudat már az Isten és a Lélek által megszületett. És ebből az következik, hogy ennek a kölcsönhatásnak az eleme – egyben a kérdés megoldása is! Tehát elég bemenni mintegy ebbe az információs pontba, gyakorlatilag ennek a folyamatnak a megértésébe, és gyakorlatilag mintegy elbeszélgetni az Istennel a megértés ezen területén belül. A jelen esetben az én “Tanítás az Istenről” művemben van egy fogalom, a “megértés” – miszerint ha a megértésen keresztül dolgozunk, akkor megoldhatjuk a kérdéseket úgy, hogy nem absztrahálunk valamilyen konkrét irányítási pontokra, még a geometriára se. Azaz a megértés – ez az Istennel való kommunikáció eleme és annak a tapasztalatszerzésnek az eleme, hogy Ő a saját Akaratával előre eldönt dolgokat vagy megparancsol valamit, pl.

És azzal kapcsolatban, hogy én ugyanakkor nagyobb részben gyakorlati cselekvést adok - a Tanítás tekintetében -, azaz ez alatt azt kell érteni, hogy minden egyes megértésben, általánosan mondva, ezt meg tudjuk valósítani ugyanazoknak a feladatoknak a szempontjából, ugye?.. mint például: a

lehetséges globális katasztrófa elhárítását; vagy a gyógyítást, ugye?.. úgy mint irányítást; valamilyen szituáció megoldása – úgy itt a helyzet már azért oldódik meg, mert tudjátok, hogy is néz ki odébb a jövőtök, és ezt nagymértékben akkor tudjátok, ha ismeritek az Isten cselekedetét. És amikor ezt tudjátok, akkor már ismert környezettel találkoztok. Ismert olyan értelemben, hogy számotokra a környezet olyan, hogy ezt a kérdést már meg is oldottátok, és már egyszerűen úgy közelítitek meg, mint egy megoldott rendszert. Azaz, ha például van egy cél, ugye? .. és ezt a célt el kell érni, akkor haladhattok előre, és, mondjuk ott nem kaptok meg valamilyen realitást, hanem valamiféle egészen mást. Azaz a realitás - sokvariációs. És figyelembe véve, hogy ez a tudás az ember Lelkében van, úgymár világos, hogy a Lélek itt azzal szembesül, hogy a sok variációt az Isten hozza létre. És ennek a sokvariációsságnak a tudata arról szól, hogy amennyiben mi felemelkedünk az Istenhez az Ő lényege alapján, ugye? a hozzátok való személyes kapcsolatán keresztül, úgy már meg is van számotokra az a verzió, amit az adott helyzetben Ő mintegy nektek hozott létre személyre szabottan. Elkezditek látni, hogy a tér eléggé individuálisan van felosztva, és ugyan sokszor mindenki egy és ugyanazt látja, ettől függetlenül, a ti utatok egészen más fényel van megvilágítva. És lehet, hogy ti is sokszor megfigyeltétek, hogy pont ez az, amit az Isten konkrétan nektek ad.

És amikor felmerül a kérdés, hogy de hát milyen sok ember is van, ugyanakkor léteznek kemény asztalok, konkrét utcák, és azok gyakorlatilag nem változnak...azonban idővel, főleg az adott esetben, minden konkrét asztal, utca, valamilyen folyamat érzékelése – ez pontosan az, amit az Isten eredetileg az ember Lelkébe fektetett cselekedet minőségben, - amely az ő személyes érzékelése. Ebből az következik, hogy az érzékelés előzetesen kerül behelyezésre, és abban már megvan, hogy mit tartogat a jövő. Ezért az következik, hogy a betegségekből való “kigyógyulás” – ebben az adott esetben – az adott technológiában mindössze annyi,

hogy gyakorlatilag sikerüljön elkerülni a lehetséges “nem norma” szintet. És ez a kikerülés nagyon konkrét, - a nemnormalizált rész egy konkrét helyen és konkrét térben helyezkedik el. Amennyiben ennek tudatában vagytok, akkor ebbe a térbe ti mintegy egyszerűen nem mentek bele, legalábbis gondolattal, nem feltétlenül fizikailag. És ha ide a gondolattal nem léptek be, akkor számotokra ez a negatív struktúra mintegy nem jön létre.. Eközben az ilyen jellegű tér elvéről azonnal világosan látszik - hogy miért alakult ki ez a tér, és milyen nyomás vagy hatás létezik ott. Ez gyakorlatilag az abszolút tisztánlátás elve, azaz gyakorlatilag teljes pontossággal megláthatjátok az okok kialakulásának eredetét, és amikor meglátjátok ezt az okot, az gyakran nem is létezik, de akár lehet valakinek csak a gondolata is. De amikor ez a gondolat mégis eljut a megértés szintjére, azaz ti megértitek ennek az információnak az eredetét, akkor az információ azonnal olyanná válik, amilyennek nektek kell; azaz megértitek, hogy a negatív ok – az nem egy problematikus jelenség ott a jövőtökre nézve; valamely negatív rendszer – ez, összességében mondva, számotokra pontosan világossá válik, hogy ez nem realizálódik. És ez a pontos felismerés - ez pontosan az, ahogyan az ember fizikai teste működik. Azaz az ember fizikai testét úgy alkotta meg az Isten, hogy az tartalmazza a kedvező fejlődés abszolút koordinátáját.

Hiszen az Egy Isten Fizikai Teste mindig pontos és optimális jellemzőkkel rendelkezik, amelyek fejlődésben vannak. Azaz, mondjuk például, hogy az Egy Isten Fizikai Teste természetesen próbál nem betegeskedni, mindenfajta módon kellemesen irányítani valamilyen eseményeket, de figyelembe kell venni, hogy az Egy Isten Fizikai Teste egyben az általános emberi fejlődési rendszerekben is tartózkodik, ugye? És ha valahol felmerül az ember kipusztulásának veszélye, mondjuk a harmadik világ országaiban vagy betegségek, vagy valamilyen háborúk miatt, úgy ebben az esetben az Egy Isten Fizikai Teste ezt szintén érzékeli önmaga felé, tehát az Ő Feladata – leckét adni, tanítani. De miután az

egy, ugyanúgy, ahogy az embernél is egy – így az keletkezik, hogy a fizikai testet Ő meg is tudja tanítani azzal, hogy ismereteket ad át neki. Tehát az analógia abszolút teljes: az Egy Isten egy Fizikai Teste, természetesen, járhat-kelhet, utazgathat régiókon keresztül előadásokkal, de ekkor csak az a része tanul, pontosan az tanul, amely ebben a pillanatban látta a Fizikai Testet.

Ezért a Fizikai Test az emberek számára a megmentés valós értelmezésében, pontosan az örök fejlődés értelmezésében – hiszen az Isten örökkévaló fejlődésben van, mert Ő tudja, hogy mi lesz a fejlődés következő szintjén, - ebből az következik, hogy pontosan a Fizikai Testtől zajlik a tudások átadása. Ezért az ember fizikai teste létrehozásának értelme még abban is áll, hogy az Isteni tudások helyesen kerüljenek átadásra és örökkévaló fejlődésben legyenek, pontosan úgy, mint az Isten Fizikai Teste.

Azaz én most egyszerűen logikusan jutottam el oda, hogy az ember Isten általi létrehozásának szükségessége abban áll, hogy a realitás olyanná váljon, amilyennek Isten azt eredetileg elgondolta. Nos, akkor nézzük át: milyen realitást gondolt ki az Isten eredetileg? Ő maga örök. Így nála a realitásnak is öröknek, azaz örökké fejlődésben lévőnek kell lennie. És hogyan lehet egyáltalán – az ember szempontjából – bebizonyítani, hogy a realitás örökön örökké fejlődik, például? Ennek érdekében mintegy precedensre van szükség ... azaz hogy egyáltalán a realitásról beszéljünk - rendelkezni kell egy diagnosztikai rendszerrel, és a realitás fejlődési rendszerével is. Ezért jelen esetben az ember úgy kerül bemutatásra, mint aki ugyanolyan érzékelési szintekkel rendelkezik, mint az Isten....bár az is igaz, hogy a különbözőség abban áll, hogy az Isten mindent egyszerre tudatosít, az ember meg csak mintegy lokálisan képes felfedezni, amivel pontosan rendelkezik, és pont ebben áll az ember egyedülállósága. Szóval úgy néz ki, hogy az ember megteremtése – az Isten számára – nem más, mint az Ő saját fejlődése. Azaz az Isten, összességében szólva, tartalmában

önmagától nem választja külön az embert. És Ő ezért a valós, igaz ember. Gyakorlatilag megadja neki mindazokat a tudásokat, tulajdonképpen legalább az összes lehetőséget az örök fejlődés tekintetében, még akkor is ha az individuális, de örök. És ha a különbség csak abban áll, hogy az Isten azonnal képes mindent felfogni és felépíteni, akkor a fejlődő ember legalább arra biztosan képes, hogy ezt önmagánál felépítse.

És az keletkezik, hogy amennyiben a felépítésre képes, olyankor ő logikailag pontosan megfelel az Isten feladványainak, mert olyankor ő, mintegy a saját szintjén, gyakorlatilag identikus a fejlődés lehetőségével, az örökkévalóság és a civilizáció, a Világ fejlődésének lehetőségével. Így az következik, hogy az ember fejlődése, összességében annak további törekvései – ez maga a feladat is, és tulajdonképpen az Isten legalapvetőbb szintje a Világ, s az Emberiség általános fejlődése értelmében. Ha abból indulunk ki, hogy az ember érti az Istent, akkor azt gondolja, hogy az Isten.... – mondjuk feltételezzük, hogy valamifajta analógiákat sorolok, amelyben kifejezésre nyer, hogy egy, az emberrel kapcsolatos analógia alapján meg lehet érteni.....- az ember kinyitja a szemét, és a Lélek ugyanígy fogja fel a világ első elemét – ez egy analógia az ember szeméire vonatkoztatva. Ha ezt az analógiát tovább fejlesztjük, akkor megkaphatjuk annak fordítottját, hogy hogyan lehet ebből a folyamatból visszaállítani például a látást. És ugyanígy, ha azt mondjuk, hogy az ember olyan eszközzel dolgozik, mint a megértés, akkor az Istennél van olyan ennek megfelelő eszköz, amely az emberi “megértés” fogalmának felel meg. Tehát, az Isten értelmezése azt tartalmazza, hogy az ember – a Világ elválaszthatatlan része. És ezért a Világ ennyire keményen az emberre van fixálva. Az ember gondolkodása nagyon konkrétan elváltoztat pl. nagyon távoli, optikai, belső molekuláris rendszereket. Azaz amikor egy ember gondolkodik, például maga elé nézve, a fizikai testen kívül, akkor a molekuláris folyamatok bennünk lelassulnak, rögzülnek. Az ember önmagán kívül szétnéz – és ott a realitás

kemény szintjét látjuk.

Amikor egy ember már végzett, vagy ha végzi a speciális irányítást és elkezd a fizikai teste belsejében gondolkodni, akkor ilyen módon lehetségessé válik a külső fizikai folyamatokat aktivizálni, azaz, mondjuk, felolvaszthatjuk a jeget, ha elég sokáig oda rá gondolunk és valahogy koncentrálnunk. Azaz a belső és a külső hatása megadja annak az értelmét, hogy az Isten, aki a gondolkodást a Fizikai Testben összpontosítja, nagyon dinamikusan fejlődő Világgal rendelkezik. Ugyanígy, ha mi például, még nagyobb mértékben gondolkozunk magunkban, akkor egy jobban variálható rendszert kapunk az irányításban. Amennyiben az önmagunk előtti térbe szálltunk ki, olyankor többet dolgozunk már a statikai rendszerrel. Amennyiben ezek a tudások az Istenről szóló tudás szempontjából működnek, akkor az nem más, mint az Isten Fizikai Teste cselekedetének realizálása az irányításban, és így eléggé világossá válik, hogyan kell az irányítás céljával dolgozni. Amennyiben az irányítás célja – hogy valamit fel kell gyorsítani - .. az azt jelenti, hogy a fizikai testen belül kell gondolkodni. Amennyiben, például, valamilyen esemény statikáját kell létrehozni, .. akkor nekünk kívül kell gondolkodnunk, azaz valamilyen köztes térben, a fizikai testen kívül, tehát az Isten Fizikai Testének kapcsolatának analógiája adja meg az irányítás konkrét technológiáját.

És amikor eljutunk az irányítás fogalmához, akkor az ember szemszögéből az irányítás azt feltételezi, hogy rendelkezik a fizikai testtel, és valamilyen cselekedeteket végre kell hajtania; hát először is valamilyen saját személyeseket, amelyeknek normálisaknak kell lenni, abból kiindulva, hogy ott az Isten Fizikai Testének normál cselekedetekkel kell rendelkeznie - és maximálisan normálisakat, mert az emberben erre kell törekedni, ugye? ..azaz itt a norma abból indul ki, hogy az ember a „lehetséges globális katasztrófa elhárítása” fogalom itt egy természetes és harmonikus rendszert képez, ez kapcsolódik ahhoz, miszerint világos,

hogy az Egy Isten Fizikai Teste elpusztíthatatlan, ott elvben a globális katasztrófáról mint olyanról nincs is szó olyan formában, mint egy az Egy Isten Fizikai Testére vonatkozó lehetséges folyamatról. Az Egy Isten Fizikai Teste számára elvben egyáltalán semmiféle katasztrófa nem lehetséges. De amikor Ő, pl. azt veszi, hogy valamely ember valamilyen betegségben, vagy valamilyen egyéb folyamatban érintett lehet, .. amit vissza kell állítani, akkor az Isten analóg módon lép, azaz ismereteket ad, amelyek az Ő Fizikai Testéből, Szelleméből és Lelkéből erednek, és ezért van az, hogy ismerünk olyan fogalmakat, mint az Isten Szelleme, - ez mint a “tudások átadása” fogalom szerepel. Azaz, ha mi, pl. tudást akarunk átadni, mondjuk, azonnali sebességgel, akkor mindenekelőtt az a kérdés, hogy a cselekedet tárgya szellemiséggel mennyire van átitatva szellemmel, azaz milyen mértékben van benne meg az Isteni Szellem, azaz ahol jelen van az Isteni szellem, és pontosan olyan – ez más, ez nem az ember Szelleme. És amennyiben pontosan az Isteni Szellem cselekvését akarjuk meglátni, akkor meg kell látnunk azt a részt, ahol örökkévalóság van, és ahol az elem fizikailag mintegy még nem került létrehozásra a valóságban, azaz látni kell a valóság elemeiben, ott rápillantván a valóság valamely elemére, meg kell látni azt a részt, ahol az még nem került létrehozásra. Hiszen a Szellem – az emberi értelmezés szempontjából a valóság létrehozója. És amikor a Szellemet az Istennél úgy tekintjük, mint a valóság létrehozóját, akkor azt látjuk, hogy egy ember fizikai teste egy másik ember fizikai testének ad át... tulajdonképpen bármely ember testének, ha azt vesszük, hogy egyszerűen *vannak* a fizikai testektől induló bizonyos információ és tudás átadási mechanizmusok. És akkor azt mondjuk: igen, ha egy ember fizikai teste ott van egy másik helyiségben vagy nagyon messze a másiktól, akkor az Istennek és az embernek létezik egy folyamatos kapcsolati mechanizmusa, függetlenül a helyiségektől.

És amikor azt a kérdést nézzük át: ugyan hol van ez az embernél? – tehát ez a bizonyos jellemző, amely az Isten és az

ember között van, akkor kiderül, hogy ez a jellemző a szívritmusban van. Amikor a szívnek van ritmusa, az ember lehet, hogy konkrétan nem érzékeli annak konkrét verését, de ettől függetlenül tudja, hogy a szíve ver, és hogy a szíve egészséges, azt hangtalansága mutatja ki. Tehát a zajmentesség – ez az Isten jelenléte, a szív mellett. És amikor ezt közelebről megnézik, akkor meglátjátok, hogy az Isten Fizikai Teste bizonyos helyeken gyakorlatilag megegyezik az ember fizikai testével az abszolút normalizáció, mintegy az emberi test önregenerációja tekintetében.

Tehát, amikor a testre az önregeneráció szempontjából vetünk pillantást, akkor meglátjuk, hogy hogyan épül fel az Isten Fizikai Teste, és meg is értjük annak felépítését. És amikor elkezdjük még tovább nézni azt, hogy hogyan is működik az Isten Lelke ...Nos, akkor figyeljétek meg, hogy én pl. ma most már beszéltem sok Istennel kapcsolatos fogalomról, de az Isten Lelkéről csak most kezdtem beszélni. Tehát, az Isten Lelke – ez nagy mértékben az, ami az emberi érzékelés szempontjából meghatározza a jövőt, ezért erről később fogunk beszélni. És amikor elkezdjük megérteni – hogy hogyan is kell az Istenről beszélni, akkor párbeszédet kezdhethünk vele, mondjuk gondolatban... szóval sima párbeszédet vagy cselekedeten alapuló párbeszédet. Tehát, a cselekedeti dialógus - az az, ami általánosan szólva, bármely ember bármilyen kérdését megoldja! Tehát ha Ti szinkronizálódtok az Isten cselekedetével az eredeti feladatokat tekintve, amelyiket megmutatták nektek például mondjuk a létrehozások pillanatában, akkor meglátjátok, hogy mit választottatok a létrehozások előtt.

És itt jutunk el pontosan egy elvi momentumhoz, hogy mindenki, minden személyiség, minden ember, már a létrehozása előtt megérti és meghatározza a magának szóló személyes utat. És ez ott összpontosul, ahol a Lélek, a Szellem és az Isten Fizikai Teste egy pontban találkozik, tehát az információ onnan ered. És itt merül fel a kérdés, hogy amennyiben nekünk például van kapcsolatunk van ezzel a

szinttel, akkor az analógia szerint feltevődik a kérdés Istenre vonatkoztatva, akkor Nála hol van ez a szint, ahol az Ő létrehozása előtt tudott erről a jövőbeli folyamatról, szóval Ő hol tudta ezt? Ez pedig a tudás analógiája – ez maga a Feji Agyvelő, ez az Agy konkrét Fizikai Szöveve, amely az ember fizikai szövevevel megegyezik. Tehát, az agy szempontjából azt találtuk, hogy az egy azonos realitás, amely anyagi szinten összpontosított. És amikor tovább kezdjük boncolgatni az irányítás folyamatát, akkor az derül ki, hogy a fizikai anyag, az például az Isten Agya vagy az Isten Fizikai Teste. Amikor arról elmélkedünk, hogy mi volt a döntéshozatal pillanatában, akkor az már Fizikai Test volt, tehát eljutunk oda, hogy eredetileg abszolút egészséges, abszolút örök Fizikai Test volt már.

Következésképpen, az ember, tehát, a saját létrehozása pillanatáig kiválasztja az útját, miközben már létezik a fizikai teste.

És hogy ez miért van így? Hát azért, mert az egész teljes Világ, a külső realitás - minden mindig létezik, ezért amikor a fizikai realitás projekciójáról beszélünk, akkor megkapjuk az Isten Egységes Testét. Azaz logikailag nagyon érthető: a teljes realitás az Isten Fizikai Testét teszi ki projekcióban. Következésképpen, az Isten Fizikai Teste, miután mindig létezik, az mindig egyben az ember fizikai teste is. És ha elkezdünk gondolkodni azon, hogy milyen módon kell nekünk itt pontosan a struktúrát felfedni, azt a mechanizmust, hogy milyen módon hoz döntést az ember a megteremtéséig, például a saját Lelke létrehozásáig, - én most nem a Lélek létrehozásának mechanizmusáról beszélek, - én arról beszélek, hogy az ember milyen döntéseket hoz, hogy mit akar csinálni még a létrehozásáig, - mindezt az Isten szemszögéből – Ő ad neki akaratot, és ez az akarat már a jövőben található, ahol az már létrehozásra került.

Azaz az Isten és az ember számára a közöttük lévő dialógus olyan – hogy annak nincs időbeli aspektusa. Viszont a Szellem szempontjából – gyakorlatilag – ha az ember fizikai

testével kapcsolatban elemezzük – akkor itt a Lélek tulajdonképpen megszervezi a Szellemet, az Isten Lelke szervezi meg a Szellemet. Tehát ebből az következik, hogy ha a Szellemet úgy vesszük, mint a fizikai realitás valamely megjelenési formáját, mint ami Isten Szellemét, akkor a szervezettsége, a struktúrája, a belső struktúrája – a Lélek, annak cselekedete is a Léleké, pontosan a Léleknek a cselekedete. Analógiában azt tudjuk mondani, hogy a Világ bármely eleme úgy van felépítve, hogy az Isten Szelleme és az Isten Lelke a Világ minden egyes elemében megvan. De a fizikai test – az is az Isten megnyilvánulása, és ez maga a fizikai realitás... Tehát, ez a fajta megnyilvánulás az, ahogyan az Isten Fizikai Testének belső szervei működnek, azaz a realitás bármely elemét megfeleltetjük az Isten Fizikai Teste valamely belső szervének.

És amikor elkezdetek töprengeni ezen a folyamaton és megoldást kerestek rá magatoknak, na itt van rá egy egyszerű példa: valahol pihentek, mondjuk valahol egy mezőn, vagy horgásztok, vagy egyszerűen vidámsággal töltitek az időt, és hirtelen erősen odaszögezve megjelenik előttetek egy valamilyen levélke nos, fordítsatok figyelmet arra, hogy minden emberrel időszakosan előfordul, hogy a realitás valamely eleme hirtelen kitűnik a többitől, mintegy beúszik a térbe, tehát, a realitás ezen eleme azt mutatja, ti meg ezt kezditek el figyelni, hogy ez hogyan függ össze az Isten Fizikai Testével. Hiszen az ember képzeletében azt a megértést hordozzuk, hogy mindent az Isten hozott létre, amelynek része, ugyebár, a fizikai realitás, és amennyiben a kérdést pontosan az Egy Isten Fizikai Teste szempontjából vizsgáljuk, akkor milyen is volt az a folyamat, amikor ennek a bizonyos levélkének a létrehozásában az Isten valamelyik szerve részt vett. Hogyan vett részt?

Azaz, amennyiben mi - analógia alapján - azt mondhatjuk, hogy például egy ember ott vizet iszik, a keze mozog, a gyomor- és bélrendszere, a veserendszere valahogy működik és így tovább. Azaz ha mi végülis extrapolálunk, azt

látjuk, hogy az egész szervezet dolgozik. Tehát, amikor egy ember iszik, akkor az egész szervezete működésben van, és a továbbiakban mi ezt inkább az Isten Szellemevel érzékeljük. Kérem figyeljétek meg, hogy én átvittem a fogalmat arra, hogy ahol mi látunk, érzünk és tudunk, az ott van, ahol az Isten Szelleme van. Egyébként itt inkább tudunk. Merthogy megittunk egy pohár vizet; igen, megérezte, hogy a tápcsatornán keresztül halad a víz, a gyomorban kevésbé érzékelhető, hogy ha az ott meleg, szóval testhőmérsékletű és így tovább, ugyanakkor tovább szemlélve azt látjuk, hogy a teljes szervezet részt vesz ebben, hiszen a víz a szervezetben belül van, ugye? Mi ezt valamivel érzékeljük is. És ez a tudatosítás – optikai kifejezéssel nagyon pontosan látszik - ez maga az a teljesen konkrét optika, amely az Isten Szellemét jelenti, azt a Szellemet, amely többek között a ti fizikai testeteket alkotja, mert a ti fizikai testetek is létrehoz és az Isten Lelke is. És amikor elkezdetek gondolkodni azon, hogy akkor ti hol is hoztok létre, azaz ismét az ember, úgy mint egy autonóm rendszer amely független, azaz az ember fizikai teste. Mondjuk valahol megy az utcán, és ugyanakkor önmagát is létre hozza. Tehát, az ember teremtése, az önálló teremtése az, hogy egy bizonyos szinten állandóan az Egy Isten Fizikai Testét figyeli. És amikor például differenciálni akarunk: van-e szükségünk egyáltalán arra, hogy állandóan csak Rá koncentráljunk? Lehet, hogy az Egy Isten Fizikai Testét elégséges a levélke megjelenése alapján felfogni, és akkor ismét ugyanott vagyunk, hogy gyakorlatilag megint Őt látjuk, hát nem? Sokan sokszor pihennek, mert úgymond a természetben lehet, például, és ebből az következik, hogy az átélt regeneráció mintegy a természettől van, tehát a pihenés bizonyos elemeitől, és ez pont abban nyilatkozik meg, hogy az ember elkapja az Egy Isten Fizikai Testével való kapcsolatot, arra lép ki. Akkor érti meg, hogyan is van az felépítve. És ezért a megértés – egyben az önregeneráció is. És amikor mi ezt felfogjuk, akkor kiderül, hogy mi önmagunkat rakjuk össze, mert nekünk a reális időben így is

ügyis van bejárásunk ehhez az információhoz, és ebben az időben rakjuk össze magunkat, tehát, az ember önfelépítése nem más, mint az Egy Isten Fizikai Testével való kontaktus.

Hát elvben érthető is: ha valaki egy kézi eszközzel dolgozik, akkor ezt a folyamatot meg lehet nézni és le is lehet másolni, amennyiben a fizikai látás segítségével nézzük. És tulajdonképpen pontosan ugyanígy néz ki minden egyes sejtek és, általánosan szólva, analóg módon viselkedik. Ebből következően azt lehet mondani, hogy minden sejtnak megvan a maga saját érzékelési szintje. És minden sejtnak ugyanakkor saját feladatai vannak. Ha ezt a folyamatot az analógia alapján mélységében nézitek meg, akkor azt látjátok, hogy nagy mértékben pont olyan faktorról van dolgunk, hogy minden sejtnak mintegy saját útja van, pontosabban mondva, ti, mint a sejt hordozói, és egyben nagyban a létrehozók is vagytok. Megpróbáljátok és fenntartjátok az élettevékenységeket, ennek analógiája alapján lehet áttekinteni a saját szervezetet is. Mindezt nagyon elementáris módon lehet meglátni úgy, hogy meglátjátok az Isten fényét pontosan azon a szinten, amelyről én már az előzőekben beszéltem, mint amikor meglátjátok a saját fényeteket is, amikor meg tudjátok nézni minden egyes saját sejtek fényét, amit már ti határozatok meg, akkor képesek vagytok arra, hogy a sejtállományotokat egyszerűen fényoptikával rendezitek oly módon, hogy periodikusan mozgattjátok az optikát hol jobbra, hol balra. Valójában ezek a kezdetleges rendszerek nagyon egyszerűek – ez egy egyszerű vertikális, levélszerű fény, amely egy levélke részletére emlékeztet; és akaraterővel – nagyon jól átadja magát az akarati ráhatásnak – és ezért mi mintegy be tudjuk állítani a belső rendszereket.

Tehát akkor, a logika szerint miért lehet a belső rendszerekre hatni? Azért, mert meg tudjátok tenni azt, amit csak akartok, ki is mehettek és el is mehettek az egyik vagy a másik helyre. Összefoglalva, az ember szabadságon alapuló cselekedete – ez az, amit az Isten szabályoz, méghozzá nagyon egyszerűen, mivel az Istennek nem bonyolult feladat

az ember tevékenységének a szabályozása. Kérem figyeljétek meg – az analógia nagyon egyszerű. Akarati erő kifejtéssel ti nagyon egyszerűen szabályoztatok a sejt fényét. Ugyanilyen módon az Isten is ilyen nagyon egyszerűen szabályozza bármely ember cselekedetét, de nem azért, mert valamit rákényszerít, hogy tegyen, hanem azért, mert létezik egy közös cél, amiért érdemes. Minden sejt vagy szerv valamiért létezik az emberben, és ez a szint is valamiért van benne. Ugyanilyen valamiért létezik minden ember cselekedete, azaz elvben az embert, bár az Isten szabályozza, de ennek ellenére megteheti élete minden elemében, hogy saját döntést hozzon. És amennyiben mi szabályozzuk a saját sejtjeinket, ahogyan a sejtek a cselekedeteket, úgy a sejtek így is egyre nagyobb mértékben a belső folyamatok szintjén működnek, vagy egymással korrelációban, vagy valamely szerv létrehozása folytán. Itt a szervek fogalmával együtt összehasonlíthatjuk a társadalom cselekedetét, ha az Isten ezt a saját szemszögéből vizsgálja, azaz a társadalom cselekedetét, valamilyen külső, pl. geográfiai folyamatok hatását, vagy egyéb szituációs helyzeteket, az időjárás fogalmát, stb. Tehát, ha az időjárást akarjátok szabályozni, akkor meg kell nézni, hogy az általános rendszerben – ti és az Isten relációban – milyen elemet képvisel az időjárás az adott helyzetben. Nem abból a szempontból, hogy mondjuk fúj a szél, pl, vagy esik az eső, hanem egyszerűen az időjárást – mint információ mennyiséget.

Ha ezt a matematikából vennénk, és mondjuk három valamilyen objektum-szektorra szednénk szét, akkor van: az Egy Isten, vagytok ti, és van valamilyen külső szituáció, amelyet időjárásnak hívnak. Na mi is ez? És egyáltalán, ez a szituáció miért néz ki úgy, ahogy – a realitás két egyéb eleme vonatkozásában, ami ti vagytok és az Isten? Azért, mert az Isten meghatározott nektek az örök létezésre valamilyen helyet – de miért van az, hogy ezen a helyen a fejlődés örök szintje bizonyos elemekkel rendelkezik, mondjuk egy lavina indulhat meg egy hegyről, hogy mintegy hasson a végtelen fejlődés lehetőségére.

De miért van az, hogy ezen a helyen a fejlődés örök szintje bizonyos elemekkel rendelkezik, mondjuk egy lavina indulhat meg egy hegyről, hogy mintegy hasson a végtelen fejlődés lehetőségére? Amennyiben a lavina betérít egy embert, annak problematikus következményei lehetnek számára a továbbiakban ettől a lavinától de miért is történik ez így? Az eredetileg örök életre teremtett ember miért is kerül bele lehetséges katasztrófa helyzetekbe?

És amikor így kezdetek gondolkodni, akkor megértitek, hogy jelen esetben elégséges az Istenre úgy nézni, hogy milyen annak a szervezetsége. Hiszen ez nagyon egyszerű, ha látjátok, hogy Ő itt hogyan szervezett, akkor azonnal meglátjátok az utat és az örök fejlődést – hiszen Ő az örök létre szervezett. Tehát ebből az következik, ahhoz, hogy megállítsunk egy lavinaomlást, vagy bármilyen katasztrófát, vagy hogy egyszerűen normálisan lehessen élni, elég ehhez ebben a pontban megnézni az Isten szervezetségi szintjét – hogy ebben milyen módon jelenik meg – a megjelenését természetesen a végtelenségig lehet fürkészni. De ti, mint a realitás működő szintje, ti – az a személyiség, amelyik minden kérdést megold, méghozzá kivételesen építő jelleggel, - átgondolhatjátok mindenekelőtt az ilyen kérdéseket, mint azt, hogy: amennyiben van olyan elemed, mint az időjárás, akkor a legegyszerűbb variáció – használni, arra, hogy átnézd a cselekvést, a megnyilvánulást és az Isten fundamentális gondolatát pontosan ezen a helyen, jó?

Amikor így nézitek a dolgot, akkor a legegyszerűbb elem – na mondjuk legyen ez egy valamilyen szél, meg kell nézni annak felépítését, és megérteni, hogy ott van valamilyen - a fizika szempontjából értelmezett - megszerzett tudások molekulája, de ha mi absztraháljuk magunkat a megszerzett tudásoktól, akkor a szél – akkor csak egy valami, ami fújja a fizikai testet. Csak az konkrétan egyszerűen abban érzékelhető, amit az emberek szélmozgásként érzékelnek. Ebből az jön ki, hogy az Isten küldte a szelet. Az Isten küldte. Honnan is küldte ő azt? Amennyiben mi ismételt

elvonatkoztatunk a fizikai tudások fogalmától, akkor azt látjuk, hogy ezeket a fizikai tudásokat létre kellett hozni, hogy meg lehessen érteni a szél struktúráját.

Azaz az ember megpróbálja valamilyen saját módon megérteni, mikroszkóp alá teszi pl. a levegőt is, megpróbálván megérteni a szél szerkezetét, stb. De amikor az ember megéri, hogy a külső realitást látja, mondjuk a hegyeket, vagy a szélrózsát, vagy a ventilátort, akkor az ember mintegy egy külső rendszert lát.

De az Isten – Ő elsődlegesen ad, azaz az Isten küldte a szelet. És amikor elkezdünk gondolkozni, hogy honnan is küldte? Hiszen létezik az identitás elve: amely szerint az emberi test megegyezik, sokban identikus az Egy Isten Fizikai Testével. Ebből következik, hogy ott, ahol az pl. abszolút identikus, - és miután az Isten küldte, de az ember önmaga létrehozta a ventilátort és megtanulta a folyamatot, - ez azt jelenti, hogy azt abból az emberből küldte, aki itt van, és annak a megküldése pedig konkrétan neki szólt.

És az történik, hogy amikor ilyen módon kezditek analizálni a realitás rendszerét, akkor gyakorlatilag az Egy Isten Fizikai Testében rendelkeztek egy sajátos iránytűvel, amelyet nem kötelező látni, hanem konkrétan rá kell hangolódni az Egy Isten Fizikai Testére és azon tartózkodva folyamatosan keresgéléssel kell foglalkozni – ez szintén valamennyi időt foglal el. Ebben az esetben elegendő, amennyiben a jövőben lehetőség van erre, információ szinten behatolni az Egy Isten Fizikai Testébe vagy reálsan, vagy fizikailag, és ez akkor jó.

De amennyiben gyakorlatilag azonnal szeretnétek cselekedni, akkor látnotok kell, hogy ez a Test minden jelenségben megmutatkozik, és a Fizikai Testtől keletkezik a realitás. És az is érthető, hogy a ti fizikai testeteken keresztül is. Tehát ebből az következik, hogy a valóság bármely eleme az nem más, mint ahogy ti a valóságban érzékelitek annak a cselekedetét, miközben egyidőben önállóan megmutatkoztok. És akkor felmerül a kérdés hogy elgondolkodjunk: minek

nektek itt egyáltalán ez a szél? a lavina meg világosan nem szükségeltetik - ez világos, azaz nincs egy ember sem aki elvben reálisan, nem érdekelt abban az Istentől, hogy betemesse a lavina vagy hogy belekerüljön valamilyen katasztrófába.

És amikor elkezdték elemezni a Tudat struktúráját, amely ilyen következményekhez vezet, akkor az keletkezik, hogy vannak olyan okok, amelyekre ilyen vagy olyan módon, valamikor, valahol nem fordítottatok figyelmet, vagy valamilyen rendszerre, vagy úgy döntöttetek, hogy az nem a kialakulás alapja - tehát, univerzális az az ok, amely bármilyen rendszert lefed és totális tudást ad. Valamint lehetővé teszi, hogy ne keverjétek össze a saját gondolatokat, amelyekről feltételezzük, hogy inkorrektek, az Egy Isten Fizikai Teste gondolatokkal. Az univerzális rendszer pedig – a mások tanítása: azaz mihelyt az Istenről való tudások Fényét elkezdték adni, mondjuk a megmentésről, vagy arról, hogy hogyan is kell élni, mondjuk akár örökké, és hogy ne legyetek megsemmisítve, vagy egyáltalán, egyszerűen csak normálisan.

Maga a fogalom „nem megsemmisülni” már arra vezet, hogy akkor lehetséges, hogy már háborúk se legyenek. Amennyiben az ember az Istent éppen így érti meg, akkor őt már nem lehet megsemmisíteni, így ha nincs oka annak, hogy háború szerveződjön, akkor az ember ezáltal nem lesz elítélve, vagy nem kerül be egy zárt rendszerbe amely korlátozza őt a szabadságában, amennyiben tudatában van annak, pl., hogy az Isten abszolút szabad és úgy nyilatkozik meg, mint abszolút szabad személyiség. Akkor keletkezik az, hogy akkor ő gyakorlatilag nem követ el semmiféle problémás dolgot, vagy egyszerűen semmiféle törvényi rendszer nem követel tőle semmit, mert akkor megérti, - általánosan mondva, hogy ő az Egy Isten Fizikai Teste, és hogy miért szabad.

És amikor mi eljutunk a fogalmak ezen elemeihez, akkor ismét visszakanyarodva az időjáráshoz, ahhoz a bizonyos szélfújáshoz, akkor azt látjuk, hogy van a mi cselekedetünk és

van a mi ráhatásunk, és van az Istené. És ezeknek a keresztelkedésében alakul ki a szél. És amikor mi meg ezt a szelet elkezdjük.....nos, tételezzük fel, hogy számunkra az kell, hogy ne legyen szél, akkor tudjuk irányítani a külső realitást, - a fizikait, az információt, tudván, hogy az Isten cselekedete elsősorban úgy irányul ránk, hogy az Ő feladatait teljesítsük: azaz az örökkévaló fejlődést, az örökkévaló fizikai testet, szóval inkább a kanonikus feladatokat.

És akkor elkezdünk gondolkodni – hol is vannak ezek a kanonikus feladatok a mindennapi élet szintjén? Az Isten Fizikai Teste abban is ott van - alszik, étkezik és így tovább, azaz ugyanilyen fejlődési rendszerekkel rendelkezik. Ezért van az, hogy el kell gondolkodnunk, hogy az Isten miért mutatja meg, hogy az Ő Fizikai Teste pont olyan mint a mienk? És tényleg olyan? De miért? Tehát ha a cselekedeteit – végülis a tudást megszerezhetjük az embertől: mintegy a tanár megszerezte és átadta valamilyen diáknak, vagy csak magatok olvastátok, de akkor is, annak van valamilyen szerzője ...valaki az...ugye? tehát, azok a tudások, amiket az Egy Isten Fizikai teste ad – azok a tudások, amelyek mindenekelőtt arra irányulnak, hogy pontosan a valós szituációt lássátok, azaz már a makrofejlődés szempontjából a valósat – még hozzá az általatok érzékelt, a Világ bármely elemében zajló makrofejlődést: legyen az egy könyv, egy fa, egy út és így tovább.

És itt juttok ki arra a szintre, amikor meglátjátok, hogy pl. az út, a valamilyen fejlődési utak, az épületek és így tovább, azok tulajdonképpen az érzékelésben léteznek, azaz azok mintha a szellemi szinten lennének, hát nem? Azt látjátok, hogy a Szellemetek hozza létre őket, és még hozzá ezek reálisan láthatóvá válnak. Azaz a ti Szellemetek optikája annyira magas és annyira világos lesz, hogy azt látjátok, hogy az épületek, mintegy lebegnek a Szellem terében, hogy azok nincsenek valahova lefixálva, ugyan a nehézségi erő hat rájuk, de ti látjátok azok megépítésének valós okát, - hogy miért is vannak úgy, ahogy. Egyébként, a mechanizmus

megkönnyítheti, vagy egyáltalán hathat a terhekre, - azaz jelentősen megkönnyítheti – ha a megértés mechanizmusa ilyen. Azaz ti a Szellemetekkel megvilágítottok egy nagy épületet, és azt látjátok, hogy a Világban ezen a helyen az mintegy folyamatosan épül. Azaz meglátjátok, hogy a realitás bármely eleme folyamatosan újratерemтődik.

És eljuttok oda is, hogy az Isten Lelke logikailag folyamatosan újratерemтi annak Fizikai Testét, méghozzá a Saját szellemi cselekedeteiből. És amikor ezt elkezded megérteni, akkor azt látjátok, hogy: akkor milyen problémáitok is vannak? – a ti Lelketek mindig képes újratерemтeni a ti fizikai testeteket. Csak egyszerűen meg kell találni az analógiát hogy ezeket a tudásokat hogyan is kell saját magatokra alkalmazni. És akkor egyszer csak felfedezitek, hogy az egész Világegyetem, a teljes Galaxis vagy a csillagtér, ami benneteket övez – ez mindössze a ti belső Világotok. Ezzel én most megmutatom a belső Világba való átmenetet, és akkor azt látjátok, hogy hiszen ez a ti belső Világotok. És akkor megértitek, hogy az a másik valamilyen csillag tulajdonképpen itt van, azaz elérhető a testeteken belül. És azt is látjátok, ahogyan összecsukódik a teljes külső tér, és a ti testetek realizálódik. És látjátok magatokat, mert ilyen a Világ.

És amikor elkezded mozogni, azaz megtenni az első mozdulatot - a talaj mintegy előtettek nő ki, azaz minden következő lépés az a realitás egy következő eleme. Amikor eljuttok a Világ ilyen szintű megértéséhez, akkor megértitek, hogy miért lehet az Isten mindenütt, azaz számára érdektelen van-e oxigén vagy sem; azaz Ő mindig olyan környezetbe kerül, ahol a rendszer mindig ellátott: azaz mindig van oxigén, mindig van ott föld, és mindig vannak élelmiszerek. Van egy egész egyszerű mondás, ami azt mondja: «ha eljön a nap, lesz táplálék is», ugye? Tehát ahhoz, hogy legyen nap, mit kell tenni? De az Isten számára a nap van, mindegy, számára létezik.

És amikor az Istenre tekintünk, akkor tudjuk, - hogy nap, az lesz, tehát természetes, hogy ennivaló is lesz. Ezért

ebből az adott kontextusból az következik, hogy mi olyan fejlődéssel rendelkezünk, amiben az ennivalónkat mi magunk hozzuk létre, de hogyan is lehetnénk biztosak abban, hogy az ennivalónk a jövőnkben is meglesz? És amikor ide eljutunk, akkor azt látjuk, hogy a szervezet annyira már logikusan átlátható rendszer a Világban, hogy bármilyen realitás megteremtésére képes mintegy a maga mintájára. És itt van az óriási mély, összecsengés azzal, amit már mondtam, hogy van az Isten által adott út, és van olyan, és épp most mutattam meg – amely utat az ember saját maga csinálja, kiválasztja és megteszi azt.

Tehát, a teljes szabadság eleme, tehát a rendszer abszolút rugalmassága, - hát az ember, mint rendszer pl. – a realitásban nem más, mint az Isteni út és az emberi út egybeesése. Azaz ez akkor következik be, amikor az ember önmagától helyesen lép és az Isten által adott út egybe esik. Akkor az embernek teljesen korlátlan szabadsága van, azaz lehetővé válik, hogy azonnal regenerálódjon, értik? És ettől meggyógyul; a számára legnagyobb problémák megszűnnek, amelyeket ilyen hatalmasaknak lát, azok a számára elkezdnek nem létezni: csak egy csettintés – és nincs probléma, az ember eljut a normához. Ez az átmenet gyakran lehet akár észrevehetetlen is, azaz az ember azt gondolja, hogy ennek így is kell lennie. És ez a fogalom, hogy „ennek így is kell lenni”, szóval hogy ott valahol lehetett volna egy probléma .és hirtelen nincs is. És ez az „így is kell lenni” – az az, amit Ő mindenkinek átad.

A realitásnak ez a fajta megértése valamelyest hétköznapiak tűnik, de valójában ez a tudások azonnali átadása mindenki számára. Azaz az ember eközben gyakorlatilag azonnal átadja a tudásokat mindenkinek, tehát mondhatjuk, hogy az Isten a realitás hétköznapi megértésébe gyakorlatilag beleszótta a tudások azonnali átadását is. És ebből következően, bármilyen hétköznapi cselekedet – egy elég komoly rendszer, a tudások kölcsönös átadásának igen intenzív rendszere. Na de miért van az, hogy az emberek

igyekeznek bizonyos egyfajta rendszereket használni a hétköznapi életben? Azért, mert az általános hétköznapi terv mintegy megadja az információs feszültség bizonyos vonalát: amennyiben egyforma a mosdó, pl., akkor a csap megnyitásával jön belőle a hideg és a meleg víz. De az is lehetséges, hogy valahol Nagy-Britanniában – ott gyakran külön van a hideg és külön a meleg víz csapja, és ha a keverőre gondolunk – akkor a Kollektív Tudat adja át a maximálisan fejlett tudásokat, pl. az Isten megértéséről, - és pontosan ezen a keverőn keresztül juttatja el bármely ember számára, mert a tudások egy univerzális rendszerben működnek, azaz egy hasonló rendszerben: pl. gondoljunk az egyforma asztalokra. Az asztalra való tekintés adja meg azt a megértést, hogy az Isten most maximálisat ad az embernek.

Azaz a Világ bármely eleme megadja az utat – a reális és a helyes utat. És pontosan ezért, az ember elvben - reálisan nem tud eltévedni, - tulajdonképpen sehogy. Logikailag ő mindig bármely helyen ott van. Ha neki csak fizikai teste van, vagy ha csak becsukta a szemét és nem néz a fizikai testére, - akkor is mindig van útja, mert az általa érzékelt realitás bármely eleme az érzékelés bármely eleme – ez az, amit az Isten a helyes út formájában ad meg. Az egy másik kérdés, hogy ezt hogyan közelítsük meg, és lehetséges, hogy egy pohár vizet az asztal egyik végére állítunk, lehet, hogy a másikra, de megközelíteni különböző utakon lehet. És ez az az út – amit az ember önmaga választ ki.

Amikor ide eljutunk, akkor megértjük, hogy az a forma, amit az ember határoz meg – pl. az asztal formáját, pl. akkor az már egy ember akarata hogy megváltoztassa a formát, hogy az asztalt kényelmesebbé tegye, mondjuk valamilyen vízvételre, pl. és ezzel kapcsolatban az következik, hogy a mindennapi szint, az ember beavatkozó ráhatása a hétköznapi szintbe – ez az a szint, ami ezt a szintet irányíthatóbbá teszi statikus formában. De én az önmagunkon kívüli gondolkodást említettem, ami a fizikai testen kívül zajlik, és az egyszerűen projektálódik, aktivizálódik a gondolkodás, és a

gondolkodás optikája megvilágítódik mintegy speciális módon a fizikai testen kívül – ez maga a statikusabb Világ és a statikusabb folyamatok irányítása.

És az keletkezik, hogy van egy ilyen faktorunk, ami azon alapszik, hogy mi spórolunk a dolgok azonosságán. Nos, mondjuk, miért van az, hogy az asztalok általában laposak? Hiszen lehetne olyan is, aminek van ugyan lapos része, de folyamatosan díszítgetni lehetne hullámos gyűrődésekkel a felületén, - teoretikusan nincs akadálya a fantázia repülésének, de ettől függetlenül, az asztalok általában laposak. A spórolás fogalma – ez arról szól, hogy mi, miközben valamilyen tárgyakat univerzálissá teszünk, közben próbálunk jobban odafigyelni arra, amit az Isten mutat. Ezért minden egyes tárgyban megtalálhatjuk – az univerzialitás, a mindenki számára lehetséges elérés jegye alapján – hogy mit mutat az Isten itt mindenkinek azonnal. Azaz, mondjuk a videokamerák jellemzőik alapján ugyan különbözőek, de elvükben arra hivatottak, hogy képet, hangot, stb. vegyenek fel, ti mindannyian tudjátok, hogy erre képesek a videokamerák – a televízió pedig képeket mutat. Az egységesített tudás az, amely kontaktust teremt az Istennel úgy, hogy annak megjelenése az egységesített realitásban jelenik meg: ilyen fogalmakban, mint országok, valamilyen társadalmi rendszerek.

És amikor azt látjuk, hogy bármilyen megnyilatkozás – az Isten cselekedete, mintegy valamiféle segítség az ember számára, hogy ott van az Ő Segítő Keze, amely konkrétan egy adott helyre irányított – akkor azt mondhatjuk, hogy emberek, - van olyan helyzet, amikor valaki azt mondja, hogy az Isten segített, és ő ezt a cselekvést is látta, nevezetesen, hogy az Isten segített, azaz egészen konkrétan, mondjuk gyakran egy felé nyújtott fizikai kezét látott. Azaz abban a pillanatban, amikor egy ember kinyújtotta és elővette a kezét, akkor az a kéz létezik, és nem kötelezően néz ki fizikainak, de ez létezhet tudás formájában is. És ilyenkor ez az a cselekedet, ami ilyen: hogy amikor az Isten a szociális rendszerben van – azaz

egyszerűen csak ember, akkor elsőként az önmagára irányított tekintetet látja meg, s ő akkor olyan, hogy egyszerűen csak a végtelen univerzális teret látja, azaz nála még nem jelenik meg a dolgok rendje. És amikor Ő ezt mint ember érzékeli, akkor olyan módon kezdi el rendszerezni, hogy a saját Fizikai Teste koordinátáiból indul ki.

Ebből az következik, hogy az ember analóg módon tud cselekedni, bevezetheti a rendet a saját fejlődése valamilyen pontjaiban. Azaz az Isten számára tehát akkor, amikor az Isten az emberrel egy, de létezhetnek egyedi pontok is. Azaz az Isten, Aki az ember formájában érzékeli a Világot, mint egy személyiség kezdi felbontani azt, ott, ahol ő van. És amikor elkezdni ezt szétrakni a saját tudatában, akkor megtalálja az utat és egy adott irányba mozog benne.

Tehát, az Isten számára a felbontás és a realitás egy és ugyanazt jelenti, az ember számára az út pedig az amit a statikus realításban kiválaszt. És ebből az következik, hogy a statikus realitás – a különböző utak, gépek, valamilyen utacímek és így tovább – ezek olyan dolgok, amiket az emberek egyrészt azért hoznak létre, hogy realizálják az Isten akaratát az örök fejlődés vonatkozásában, másodszor pedig azért, hogy az ember vegyen részt a kollektív irányításban, az Isten és az Ő fejlődése tényszerű megismerésének kollektív szintjén.

És ebből következik, hogy nekünk pontosan ennek megfelelő a civilizációnk, a házaink, valamilyen házszámaink, valamilyen útjaink stb. vannak, mert mi ennek közvetítésével veszünk részt a fejlődésben. Hiszen logikailag lehetséges mintegy absztrahálódni, és kiszámolni, hogy az ember mit tudhatott volna, - hiszen a sztyeppéken vannak sztyepp lakók, annak idején voltak ott népek – de a civilizáció miért ment el pont az utak irányába? Tehát meg kell érteni, hogy ez logikusabb, ugye? Világos, hogy a civilizáció az intenzív fejlődés terve alapján terjed.

Tehát, mi az intenzív fejlődés? Az, amikor az Isten megy elöl. És amikor azt látjuk, hogy Ő megy elöl, akkor pontosan

megértjük, hogy egy autó sem veszélyes az emberre, és semmilyen megbetegedés sem problémás a számára. Tulajdonképpen, elvben akár bármikor meg is betegedhet, de mindig meg is tud gyógyulni. Ezért, azonnal megértjük, hogy ez is az Isten útja – azaz a civilizáció, a különböző gépek, repülő, stb., szóval egyszerűen kifejezve a fejlődés technogén útja – az szintén az Isten. És akkor meglátjuk azt, hogy hogyan kell úgy eljárni, hogy a technogén út soha nem pusztítsa el az embert. Egyszerűen a legegyszerűbben kell menni, - azaz az Isten nyomdokaiba kell lépni. Ugyanazon lépéseket kell megtenni.

És amikor ebben már az Isten cselekedetét látjátok, akkor ebből az keletkezik, hogy az ember bármelyik tudatszintje – pl. amikor valamit kitalált, valamilyen technológiát, a természet valamely jelenségét felfedezte – akkor az Isten azt valamikor megadta neki és valamiért kapta. És azt láthatjuk, hogy az Isten, mint valami operátor, irányító, aki pontosan úgy, mint egy valamilyen diszpécser, még valamilyen lokális helyzetben is, bizonyos jelenségeket köt össze. Azt lehet ebben meglátni, hogy egy bizonyos esemény miért jelenik meg egy másik jelenség mellett, vagy hogy hogyan kell őket összekötni – pl. egy olyan dolgot, amiről úgy tűnik, hogy a fizika területéhez tartozik – mondjuk felfedezték a lézersugarat, majd azt elkezdték használni a gyógyászatban; tehát hogy az Isten hogyan hoz létre átmeneteket a különböző jelenségek között? Hogyan köti őket össze? És hogyan ad nekik egy egyesített utat?

Azaz ezzel összefüggésben analóg módon megláthatjuk pl. hogy miért van az embernek konkrétan öt ujj? Szóval megláthatjuk - a miértet. Azért, mert ott olyan Világ van, mert van Kollektív Tudat, mert Isten előttünk megy, érthető? És megnevezve, mondjuk, öt okot, meg lehet látni az öt ujjat, ha mondjuk mind az öt ujjunkra Fényt szeretnénk kapni. Tehát, amikor azt tekintjük át, pl., hogy a haladó és amelyik már bizonyos mértékben megismerte a Világot, vagy már teljes mértékben ismeri azt, az mintegy világít – a feje felett

megjelenik a glória, ugye? Ezzel a rendszer záródott. Ez a zártság a későbbiekben átmegy emberi formába, és ez a forma, például, öt ujjat fog képviselni.

Azaz a Világ külső rendszerbe való fejlődése diszkrét állapotot eredményez, tehát mi optikailag glóriát látunk, ami mondjuk kör alakú, utána ennek a külső Világba való elágazása zajlik, azaz a szféra centruma szétágazik a külső Világba. És amikor mi a külső világgal kapcsolatos cselekedeteket látjuk, s akkor világossá válik, hogy egyszerűbb kézzel dolgozni. Ez sokkal, de sokkal inkább kapcsolati rendszer. Tehát, amikor mi áttekintjük az Egy Isten Fizikai Testével való analógiát, akkor azt látjuk, hogy következésképpen, az Egy Istennek is rendelkeznie kell a külső realitáshoz kapcsolódó valamilyen szintű kontaktivitásnak.

Amikor ezt a kapcsolatot áthelyezzük az ember fizikai testére, akkor azt látjuk, hogy ebben az esetben ez a kontaktivitas az ember fizikai teste tevékenységének eredményeivel kerül megnyilvánulásra – ugyanúgy, ahogy az ember eszik és kiválaszt. És amennyiben az ember étkezési rendszerét és a kiválasztó rendszerét úgy fogjuk fel, mint a külső környezettel való kapcsolatot, tehát a kapcsolat egy formájaként, akkor világossá válik, hogy a külső környezetet az Isten speciálisan úgy szervezi, hogy ezt a kapcsolatot úgy érzékeljétek, mint egy maximálisan törvényszerű rendszert. Azaz vannak konkrét élelmiszerek, azok valamilyen formában feldolgozásra kerülnek; azaz léteznek valamilyen technikai ciklusok, majd kialakulnak a felépítmények.

Ez a kapcsolati rendszer abban nyilvánul meg, hogy ha az ember ebben az egész rendszerben egy konkrét helyen tudja önmagát, azaz megépült a felépítmény - akkor fogja és önmagát egy konkrét helyen tudja. Ekkor minden kérdést gyakorlatilag megold – a saját folyamatban lévő dolgait, merthogy látja, hogy hol az Isten. Ott, ahol az Isten Fizikai Teste, az Ő Lelke a kontaktivitási rendszer minőségében jelenik meg az ember felé, személyesen ő felé. Ez olyan mint

két személyiség beszélgetése. Amikor mélyen elgondolkodtok egy személyiségről, akkor látjátok, hogy mintegy érik a helyzet, az érzékelésben megjelennek mély, áthatoló szintek, aztán elkezdetek valahogy reagálni, mintegy normalizálni a helyzetet.

Az emberek nagy mértékben akkor találkoznak ezzel, amikor valamit normalizálni kell. Vagy amikor mélyen el kell gondolkozni a természet egy jelenségéről, a művészet egy alkotásáról, pl. egy festményről. A képen ábrázolt dolog gyakran ugyanilyen fundamentális szinttel rendelkezik, ha azt mester készítette, és az évszázadok folyamán, mintegy nem évül el, ugye? Sőt, egyre aktuálisabbá válik, azaz fejlődik. A fejlődés elve egy külső rendszerben ugyanúgy van eljtve, mint a megjelenés rendszere, mint a közvetlenség rendszere. És amikor a dialógusban látjátok az Istent, akkor gyakran lehetséges, hogy észre sem veszitek, hogy miközben egy adott emberre hangolódzatok rá, eközben már régen Istennel beszélgettek. Azaz már régen Istennel vagytok kölcsönhatásban. És az jön ki, hogy ez a megjelenési forma is az, amit maga az Isten hozott létre valamilyen okok mentén. És ti magatok választottátok azt az utat, hogy ezzel vagy mással kapcsolódjatok-e, vagy valamilyen módon ne legyetek kapcsolatban, ugye?

Amikor elkezdték látni, hogy az Isten jelenik meg ebben, és azt is látjátok, hogy ez már maga az Isten, akkor Ő segít nektek. És amikor azt látjátok, hogy segít – ez az optika világosan látható, és ez úgy mond, külső megjelenésében – olyan mint Isten kezének a mozgása. Azaz ti az Ő Fizikai Kezét látjátok, mert a segítség – az az Isten Keze. Amikor ebből a gondolatból haladtok tovább akkor itt legyetek figyelmesek. Én megmutattam a gemometrikus helyet a megértésben, ugye? Pontosan a „geometrikus helyet” – a megértésben, de az a megértés optikájából nézve „geometrikus hely”.

És utána a továbbiakban látjátok az Ő Fizikai Testét, hogy mit csinál most. De nem csak egyszerűen a Fizikai

Testet, ti erre ráhangolódtok, ugye? Arra, hogy mit is csinál egyáltalán, hogyan hozza létre a Világot, hogyan hozza létre a realitást magatok előtt? És ilyen módon megértitek, hogy amikor már az Isten, az Ő Fizikai Teste, Lelke, Szelleme cselekedetével dolgoztok, akkor számotokra minden sokkal egyszerűbbé válik.

Például, hosszan lehet nézni, ahogy egy jól dolgozó asztalos, vagy valamilyen lakatos dolgozik, s ilyen módon elvben meg lehet, például, tanulni amit csinál. De be lehet szállni vele akár egy egyidejű munkavégzésbe is, na persze, ha már valamit tudtok csinálni, ugye? És ott közben kialakul valamiféle közös alkotási Szellem, a gyors mozdulatok Szelleme, amikor már nem gondolkodtok, és nem azért fogjátok fel a dolgokat, mert előzetesen tanulmányokat végeztetek, majd alkalmaztátok, hanem azért, mert ti már ilyenkor mintegy automatikus rezsimben vagytok, egyszerűen mintegy szinkronban dolgoztok. Na ez az a szinkronicitás, amelyben kialakul a Lelketek, létrejön a megértés helye, ahol a Lelketeket az Isten hozza létre – méghozzá teljes egészében az Isten által jön létre és tartalmazza az Isten minden megnyilvánulását, megértését, beleértve az Egy Isten Fizikai Testét is.

És amikor ezt a pontot felfedezitek, azt látjátok, hogy a testetek gyakorlatilag mintha ebből a helyből nőne ki. A fizikai testetek központja itt található. Amikor ezt elkezded látni, akkor megértitek, hogy, elvileg, néha egy nagyon erős, gyakran a legfontosabb gyógyulási effektus kérdésével ezzel a módszerrel meg lehet oldani, míg egy másikkal gyakran nem. Tehát, ha ebben a helybe bementek és ha azon egyszerűen mintegy valamennyi időt megértéssel eltöltöttök, ugye? Akkor ebben a pillanatban gyakorlatilag egészségesek vagytok. Majd a továbbiakban nektek egyszerűen meg kell hosszabbítanotok az egészséget és a normát időben előre, a jövőbe.

Így van ez az Egy Isten Fizikai Testével kapcsolatban is: Ő, miután rendelkezik a normával, azt folyamatosan mintegy előre lökdösi, azaz dolgozik. Lehetőséget ad nektek megérteni

azt, hogy a realitás következő eleme – mégis csak ismét munka, amely ugyan munka – de nem mindig feszített. Bizonyos esetekben bizony feszített. És ez a munka, amit legyőztök, – ez az, amit gyakorta Ő, mint ember, egyszerűen önállóan old meg. És amikor Ő megérti, hogy milyen problémákat rejtenek ezek vagy azok a szintek, akkor ez az Ő megértése – és ez az, amit már Ő eldöntött. Tehát az Isten megértése az: hogy Ő már azt látja, hogy ezt már eldöntötte. Tehát az következik, hogy az Ő általa kivitelezett megoldás – az az, hogy tanít Benneteket. És amikor meglátjátok az Ő tanítását, akkor az megy végbe, hogy mindenfajta probléma leküzdése – ez nem más, mint mások tanítása.

És amikor mi, mondjuk nem tűzünk ki olyan feladatot, hogy valamit, amit lehet, legyőzzünk, vagy hogy egyáltalán legyőzzünk valamint, akkor lehet, hogy ez a feladat probléma nélkül megoldódik. Tehát pont azokat a feladatokat nem lehet kitűzni, amelyek nem kerültek kitűzésre. Szóval, mintegy pontosan az Isten által nem kerültek kitűzésre, például annak Fizikai Teste által. De azok a feladatok, amelyeket az Isten, az Egy Isten Fizikai Teste tűzött ki, és amelyekbe beletartozik az Isten Lelke, Szelleme, az Ő Cselekedetei és Tudata fogalma is – azok mindig olyanok, hogy azok valójában az embernek problémákat nem okoznak. Azaz az Isten az ember elé nem görget olyan feladatokat, amelyek problémásak az ember számára.

Ebből az következik, hogy az Isten Tudata az – amit mintegy állandó jelleggel átad - az Istennek, és az Istentől az embernek – a tudások folyamatos szintje. És ebből következik, hogy az ember Tudata és az Isten Tudata egy olyan rendszerben keresztezik egymást, ahol minden kedvező. És amikor elkezditek kivinni a saját Tudatokat az úgynevezett kedvező rendszerek szférájába, úgy jön létre az, hogy pontosan akkor alakul ki nálunk az érzékelésben és az irányításban a maximálisan kedvező szint, amikor pozitív irányítást végzünk, azaz építő jellegű irányítást – pl, mondjuk egy ember egészségének a regenerációját.

Tehát, az események valamilyen normája az ott helyezkedik el – ahol az ember és az Isten Tudata, gyakorlatilag a külső érzékelés szempontjából, összességében a cselekedet szerint elválaszthatatlan, de ugyanakkor a dinamika szintjén mintegy egységesek – a külső dinamikus átvizsgálás szintje alapján. De lehetséges, már később, amikor azok az emberek, akik sokat foglalkoznak ilyen technológiákkal, azok már a dinamikában is látni tudják a különbözőséget, az optikában is, jó? Ahol az optika különbözősége nem jelentős, szóval olyan optika, amelyet csak a Lélek szintjével lehet észlelni.

Most egy elvi dolgot mondok. Van egy optikai szint, amit csak a Lélek által lehet differenciálni. Ezt csak egyszerűen tudjátok. De ez a szint, gyakorlatilag magasabb, mint a tisztánlátás szintje, ez az egyenes, a direkt tudás szintje. És amikor ezt így tudjátok, akkor látjátok meg – pontosan az utatokat, hogyan adott az Isten a Lelketeknek tudásokat, hogyan adta azokat, valójában hol helyezkednek el, és meglátjátok a tudások átadásának a folyamatát is. És amikor ezt már látjátok, akkor megértitek, hogy eredendően rendelkeztek tudásokkal, és azokat, egyrészt, elég nagy szabadsággal át tudjátok adni, azok elérhetőek. Létezik az univerzálitásnak egy szintje. Abban a pillanatban, amikor megértitek, hogy az Isten hogyan adott nektek tudásokat, onnantól kezdve mint univerzális rendszert tudjátok átadni.

Ebben áll az Isten megértésének és megismerésének különlegessége – pontosan az Isten akaratának, az Isten feladatának való megegyezőssége szempontjából – hogy a ti egyéni tudásotok átadáskor univerzálissá válik. Azaz ebben az esetben ti, például, ha a megértés ezen szintjén tartózkodtok, és elmondtok valamilyen, bármilyen egyszerű történetet, úgy ekkor univerzális ismereteket adtok át az Istenről. Azaz az emberek elkezdik meglátni, hogy ugyan gyakorlatilag minden helyzetben önállóan látják meg a dolgokat, de eközben látják a ti maximális közeledéseket is pontosan Istenhez, úgy, ahogyan ti maximális, a lehető legmagasabb szinten kölcsönös

kapcsolatban vagytok Vele, érthető?

Tehát az keletkezik, hogy meg lehet látni, hogy hogyan adja át az Isten a tudást – ez tulajdonképpen a gyakorlati tanítást jelenti. Mindezek mellett, természetesen, lehet tanítani szavakkal, de lehet tanítani a saját sejtjeinket is, azaz neki lehet állni és meg lehet őket tanítani, hogy ne legyenek betegek, vagy hogy regenerálódjanak. És amikor már megvan a tudásmechanizmus teljes skálája, például az Egy Isten Fizikai Testével való kölcsönhatásai, akkor a realitás következő elemét látjátok, amely arról szól, hogy a ti fizikai testetek a Lélek bizonyos szintjén van, a saját Lelketek szintjén, ez elég érthető rendszer. És, például, ti nagyon pontosan megértitek, hogy a fizikai testnek, egyáltalán nálatok – elvileg nincs problémája, de facto. Van egy szint, ahol ez a Lélek által abszolút pontosan megértődik.

De hiszen akkor, amikor pontosan az Istennel vagytok kölcsönhatásban, ez maga a valóság, azaz a megértés határozza meg a realitást ebben a pontban. És ezért, amikor elkezdték kivinni a realitás elemét mintegy a megértés struktúrájára, akkor ti egyszerűen azt csináljátok, amit megláttatok, ugye? Gyakorlatilag tudatosítottátok. És nálatok ez a cselekedet megy végbe, gyakorlatilag azonnal. Azaz mindössze oda haladtok, amit megértettetek, és azt csináljátok, amit normálisnak tartotok, ugye? Azaz ezért a mindennapi élet kimenetele mintegy ennek a mindennapi szintnek a fordulata – és ezért mindennek normálisnak kell lennie – ennek a külső fordulatnak.

És amikor már úgy láttok, mintha pontosan az Istennel való belső dialógusban lennétek, akkor ti már valamilyen módon kölcsönhatásba kerültök: az Isten, ti és a külső realitás – azaz az emberek, a Kollektív Tudat valamilyen elemei. Amikor ti már ilyen kölcsönhatásban vagytok, akkor pontosan képesek lesztek meglátni a külső realitás és a saját realitásotok elválása végbe menetelének optikai szintjét, merthogy ismeritek az Istent, és tudjátok, hogy hogyan cselekszik.

Az ismereteitek szintje – ez már más optika. Azaz ti, gyakorlatilag ebben az optikai állásban kezditek el valójában a megértést, úgy, - tegyük fel, mentek a mezőn, ok? .. s valahol jön valamilyen, na mondjuk, Fény, jó? Azaz ti megláthatjátok, hogy hol van az Isten Fénye ezen a mezőn, amelyiken mentek. És ti pontosan kezditek megkülönböztetni. Ha mondjuk, oda szeretnétek menni ehhez a Fényhez, maga az a tény, hogy fizikailag megközelítitek ezt a Fényt, ez mit ad nektek? De ha megértitek azt, akkor ezen a mezőn tájékozódni tudtok. Azaz a Fény, amely a megértést adja. És ezért a ti érzékeléseitek az Isten által pontosan úgy kerül megformálásra, mint amit a megértésen keresztül kaptok.

Tehát, a megértés az – ami az Istentől akkumulálódott az Ő Lelke, Szelleme, Fizikai Teste, az Ő Tudata cselekedetének formájában; tehát az Isten Tudatának maximális megjelenése – a ti megértéseitek. És amikor elkezdetek, tegyük fel, elég pontosan érteni, akkor ti mintegy már kontaktusba léptek az Isten Tudata szintjén, azaz ti magatok teljes egézetekben az Isten Tudata is vagytok. Vegyétek tudomásul, hogy a személyiségetek teljes pontossággal jelenik meg fizikai testként, Lélekként, Szellemként, Tudatként, igen? Minden külső jelenséggként és így tovább, eseményként, és csak egy elemként – az Isten Tudataként. Következésképpen az Isten Tudata a saját érintésében határozza meg a ti jelenléteteket, igen? Ebben a Világban – csak a Tudat egy elemeként.

Következésképpen, a Tudattal rendelkező ember, meghatározhatja a teljes külső realitását csak annak következtében, hogy ezt a Világot tudatosította. Az Istennek, ilyen mennyiségű jelenségek mellett, elegendő csak felfognia azokat, és a jelenségek azonnal bekerülnek a szükséges pozícióba. Létrehozza őket, mert tudatosítja őket. Tehát, ti is tudatosíthatjátok mintegy a struktúrát, ugye? A belső struktúrát, a külsőt, azaz a fizikai Világ struktúráját, és akkor gyakorlatilag mintegy megkapjátok a teljes külső irányítást, méghozzá olyat, hogy valamely elem érzékelése azonnal annak normájához vezet, annak az irányításához, azaz ennek

az elemnek a normalizálásához. A tudatosítás pontosan olyan, ahogy azt az előbb mondtam, amikor is az Isten Tudata – az a ti összes megjelenésedek. A Tudat egy eleme – mintegy az Ő Tudata, érintkezik veletek, érthető?

Ebből kiindulva, elég komoly módszertant lehet kidolgozni, azaz nagyon sok munkamódszert, elvet, konkrét gyakorlatot. Hát, például, nagyon egyszerű elem – ha az Ő Tudata, ugyebár – érintkezik a ti szintetekkel, és a teljes valóságokat – az az Isten Tudatának megnyilvánulása, még hozzá pontos megnyilvánulása, akkor a módszerek szempontjából könnyű a dolog. A módszer – mintegy egyszerűen beteszitek a szférába az összes eseményeiteket, és megtaláljátok azok érintkezési pontját az Isten Tudatával- és kész. A ti eseményeitek normalizálódnak. Ez nagyon könnyű a gondolat logikáján keresztül. Ez az első módszer, amely mintegy azonnal elkezd dolgozni, egyszerűen. A második módszer – fogjátok a cél szféráját, a start szférát, és miután az egyik pontnak egy érintkezési pontnak kell lennie, így dolgozzatok egy általános ponton keresztül. Mintha az egy kis gömb lenne, jó? Az Isten Tudatát és a szférát összekapcsoljátok, - és kész, keresni már semmit nem kell. A cél realizálásra került. És így tovább.

Az elvek szempontjából. A technológiákból és elvekből egyre nagyobb mennyiség kezd megjelenni. Azaz az első elv: tehát, az Isten Tudata – és ez mind abban az esetben megjelenik, ha csak egy pontban jelenik meg, ugye? Logikus? Logikus. De ez elv. A második elv, hogy az Isten Tudata is a rendszeren belül helyezkedik el, habár az érintési pont kívül esik. Szintén érthető. A harmadik elv – hogy az Isten Tudatát, úgy alakul, hogy a ti Tudatotok képviseli, ti pedig szintén megjelentek az Isten általi érzékelésben – egyrészt önmagatokként, ugyebár? Következésképpen ez a Tudat megnyilvánulása, azaz annak a ti realitásokban való megjelenése – ti vagytok személyesen. És így tovább. Ebből az elvből következik a szervezetetek visszaállításának egy nagyon erős rendszere.

Például, a módszertan mint olyan szemszögéből, ugye? Itt felmerül, például egy alapvető törvényszerűség. Az Isten, maga a mindenben megjelenő realitás, amely azonban pontosan a ti érzékeléseitekben realizálódik, olyan formában is, hogy a fizikai testetek mintegy folyamatosan ismeri Őt, azaz pontosan a fizikai testet; a Lélek ezt feltétlenül ismeri és ráadásul eredendően is ismeri. Úgyhogy elég erős fundamentális szinteket lehet építeni annak a figyelembevételével, hogy az ember már a újrászervezésig tudja, hogy ő az, aki önmagának kiválaszt valamit, a saját újrászervezéséig. Ez, tulajdonképpen az ember fejlődésének egy fundamentális törvénye, tehát az ember fejlődéséé, az Istenről való ismeret szempontjából nézve.

Ilyen módon, elég sok technológiát, elveket, módszereket tudtok kidolgozni, ugye? És abból kiindulva, hogy pontosan ilyen fundamentális, elvi dolgokat tudtok. Itt még alkalmazni lehet sok kiegészítő módszert is, éppen az Isten valamilyen pozícióját tudván és figyelembe vévén, pontosan az Ő cselekvéseit, vagy az Isten Tudatát, mint olyant. És mint ilyenre – egyszerűen elvben, ugye? Valahol önmagad mélyén, valahol a saját Lelkedben onnan nézel Rá, jó? És lásd meg Isten cselekedeteit ott és így tovább.

Azaz ebben az esetben, gyakorlatilag mintegy pontosan Ő határozza meg a fundamentalizmus szintjét és a cselekedeteket. Azaz minél inkább fundamentálisabbak, alapvetőbbek lesztek, azaz egyre inkább személyiségebbé váltok, mélyebben tudatosítjátok az Istent és látjátok az Ő cselekedeteit, annál gyorsabban megoldjátok a kérdéseiteket, azaz az összeset, mert az Isten mindenkinek azonnal ad, ugye? Tehát, természetesen, nincs ott semmiféle katasztrófa, minden normális, és így tovább.

Azt ajánlom, hogy most tréningezzünk, abból kiindulva, amit elmondtam. Tehát, mindössze, egyszerűen vegyétek az irányítás szintjének egészét, jó? Az egész részt, amit most elmondtam, és vegyétek úgy, hogy ez már gyakorlatilag a mai szeminárium befejezése, jó? Egyszerűen vegyétek a teljes

információs mennyiséget, és mintha megvilágítanátok, ezt az információt, mintegy magatok mellett, és ugyanígy önmagatokon belül is. Azaz ezzel egyszerre két dolgot oldtok meg, ugye? Egy cselekedettel azaz, komplex módon oldjátok meg. És ez már olyan tréning féle és egyben a szeminárium végső szakasza is.

Úgyhogy most dolgozzatok, és én is dolgozom veletek. Azaz a most, a mai napon hallott teljes információ mennyiségét vegyétek, és világítsátok meg magatok mellett kúszzerű formában, jó? Vagy például magatokon belül is – és kész. Azaz átvisztitek azt például egy kúpba, és ezt az információs mennyiséget - elkezditek megvilágítani egyidőben magatokon belül és kívül. Amíg ez a külső részben – kúp formában van, addig belül ez egyszerűen a belső megvilágításotok a szervezeten belül. Úgyhogy dolgozzatok, és én is dolgozom veletek.

Ezzel a mai szemináriumot be is fejezem. Nagyon köszönöm a figyelmet. A legfontosabb – mégiscsak a gyakorlatba helyezés, ugye? .. a mai napi szemináriumon, ... elég fundamentális alapot érintettem, de az lenne kívánatos, hogy rengeteget gyakoroljatok - pontosan a fundamentális szintek irányításának realizálása szempontjából.

Nagyon köszönöm.

**GRIGORII GRABOVOI PR KONSALTING
TECHNOLOGIES OF ETERNAL DEVELOPMENT**

<http://pr.grigori-grabovoi.world>